

מחטבחה של מטפלת

מתכונים לחיים טובים יותר

עלון 67 ו' שבט תשע"ח 22/01/18

בין המילים (או ה'מיילים')

בעלון סיפור הנייד האבוד שלי, והרהורים על הנושא. עוד טיפה על אקולוגיה, ונתון הומוריסטי.

זווית אישית

נמשיך בסיפור. זוכרים שהאירוע קרה ביום חמישי. ביום שני עמדנו לצאת לחופשה וחשבתי שעדיף לרכוש מכשיר חדש לפני כן. נכנסתי לחנות החברה ביום ראשון ושיתפתי את המוכר בצרתי. כסוחר ממולח הוא מיד הריח שמסתמנת עסקה, והסביר כמה פשוט לנייד מספר, והציע מכשיר חילופי תוך המטרת הצעות לצרף את בעלי/בני/כלותי/ושכני כדי לאפשר לו לתת לי הצעה הרבה יותר זולה...

דילגתי בקלילות מעל כל המלל וביקשתי ממנו לקצר תהליכים ולתת לי רק את מבוקשי. הוא שלף מהמגירה את המכשיר היחיד הכשר שיש לו, הקליד לתוכו את המספר הישן שלי, וציין מספר פעמים כמה פשוט לתפעל אותו.

תוך כדי הקשה נמרצת על מקלדת המחשב הוא ביטל את האפשרות להשתמש בנייד הקודם, והביע התפעלותו לנוכח העובדה שלא דיברתי בטלפון מיום חמישי. 'עכשיו תוכלי לדבר חופשי וחינם לכל המספרים הניידים והנייחים'. לא היה לו מושג, למוכר, שסך כל השיחות שלי בנייד מסתכם במספר דקות בכל חודש. נזכרתי במבצע שאפשר לדבר חינם, והתברר שבצעם הייתה הגבלה ל-2000 דקות. הגילוי עורר בציבור תרעומת רבת. תהיתי אז מי מסוגל לדבר 2000 דקות ועוד מתלונן שזה לא מספיק?

נחזור לסיפורנו. כשניסיתי להכניס מספרים למכשיר החדש וה'פשוט' התברר שאין לי מושג מה עושים. שלושה אנשים שונים נסו ללמד אותי תוך אמירה שזה ממש קל, ובסופו של דבר הם עשו עבורי את הנחוץ. יעבור זמן רב עד שנכיר אחד את השני ונשתף פעולה.

המשך בעמוד הבא

היו היה לי נייד קטן אותו קיבלתי לפני שנים רבות באיזושהי עסקת חבילה שעשה אחד מבני. הוא ענה באופן מושלם על צרכי שלמען האמת היו מאד פשוטים: רוב הזמן הוא נח לו סגור בשלווה בתיקי ורק לעיתים רחוקות, כשלא הייתי בבית ונזקקתי ליצור קשר הייתי פותחת אותו, הוא ניעור לחיים וביצע [כמעט] תמיד את מבוקשי.

ויהי היום, (שימו לב לשימוש ב'ויהי'- לשון צער), ישבתי באוטובוס ורציתי להודיע משהו חשוב לאחד מבני, המכשיר החליק ונפל בין הכיסאות כפשוטו. כמובן שניסיתי לשלוף אותו החוצה ללא הצלחה. המושבים בנויים מעל קופסת מתכת אטומה ללא אפשרות להגיע אליה. תגובת הנהג הייתה 'קחי את האוטובוס למוסך כדי שיפרק את המושבים'. נו באמת! כשגם ניסיונותיהם של נוסעים אחרים הסתכמו בפחי נפש נאלצתי לרדת בתחנה וחזרתי לביתי בתחושות מעורבות של חסר/אובדן/ותסכול.

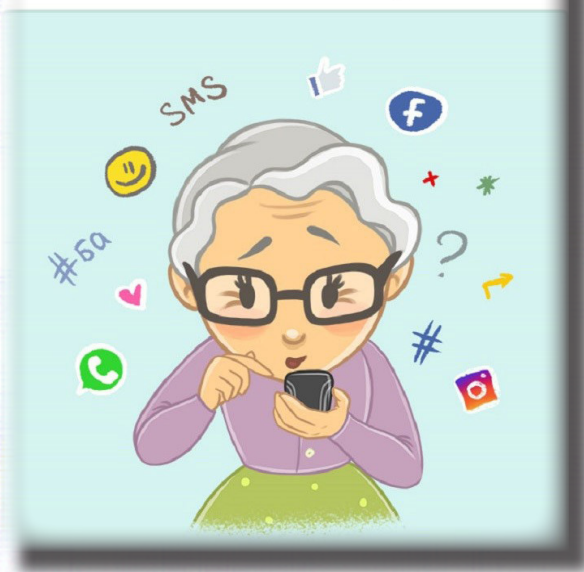
מה עושים? ראשית שיתפתי את קרובי במה שקרה והנחתי אותם לכך שאני זקוקה לאמפטיה, ואחר כך, היות ומדובר ביום חמישי בערב, התחלתי להכין שבת.

'ביג דיל', 'על מה את מתרגשת', אתם שואלים?

נקשרתי למכשיר שנמצא ברשותי המון שנים. למרות שנכדי צחקו עלי בכל פעם כשהוא צלצל והוצאתי אותו ברוב טכס מהכיס המיוחד בתיק. 'תחליפי אותו כבר' הם אמרו, ואני שאלתי למה. רק כי הוא מוצג מוזיאוני, זו סיבה להוציא אותו לפנסיה? הרי הוא היה משהו אמין ששימש אותי היטב.

מאד מקווה שמישהו מהקוראים מבין על מה אני מדברת.

אפילו על טפולוגיה מתקדמת
ספגת לעולם לא מזהרת

ותשומת ליב. אפילו אם זה ממש מסמן אותי כלא 'כמו כולם'. יצא לכם להבחין איך אנשים אוחזים, או נכון יותר לומר נאחזים במכשיר, כאילו הוא המשך טבעי של היד שלהם [כעין 'ידא אריכתא'] ומדי פעם מעיפים בו מבט לראות האם מישו מנסה ליצור קשר. אולי המכשיר משמש עבורם תחליף לשימיכת בטחון של הילד הקטן, יתכן וכך הם מרגישים לא לבד, שייכים וקשורים לאחרים.

האומנם?

האין זה תחליף עצוב ולא מספק?

אולי עדיף לא לחפש תחליפים, להעיז ליצור קשר אמיתי, ולהשאיר את הנייד רק להודעות קצרות וענייניות.

ואם כבר מדברים על טלפונים ניידים, כמה מלל נשפך בחוצות העיר, כמה קבים של שיחה מועברים דרך קווי התקשורת, כמה אינפורמציה מגיעה לאוזניים שלא נועדו ולא מעוניינים לשמוע אותה. תגובת האנשים כשהם שומעים שלי אין נייד [במקום לפרט שיש לי אבל הוא בדרך כלל סגור] מתחלקת לשתיים:

1. כל הכבוד, הלוואי שגם אני יכולתי. [מה בעצם מונע זאת מהם?]

2. אז איך משיגים אותך? ועל כך אני עונה: 'תנוח דעתכם, מצליחים'.

אני מסרבת להיות זמינה בזמן אמת. אני לא מוכנה לענות על השאלה הכי נפוצה בטלפון הנייד 'אפוא את?' אני עומדת על זכותי לבחור מתי, עם מי, ולכמה זמן אני אקדיש את זמני

מדור אקולוגיה - מס על כוסות חד פעמיות

בהמשך למס השקיות, ועדה פלמנטרית בברטניה מציעה להטיל מס על כוסות קפה או לאסור את השימוש בהן בתוך חמש שנים. בדקו ומצאו שהבריטים צורכים כ- 2.5 מיליארד כוסות כאלה, ופחות מכל 400 כוסות מגיעות למחזור.

אצלנו אין אופציה כזו בכלל. ההצעה היא לתת הנחה של 50 פני ללקוח שמביא איתו כוס מהבית.

מה דעתכם? [הציניים מתבקשים להתאפק] לסיום:

מסתבר שהפינה ההומוריסטית של השבוע שעבר לא הייתה בדיחה. הסופה שעברה באמת קיבלת את השם 'בת שבע'. ואולי זה בכל זאת מצחיק.

**"תקווה ופחד לא יכולים
לאכלס את אותו החלל."**

הזמן רק אחד מהם להישאר"

